

JACK LONDON

Americký spisovatel Jack London se pro mnohé stal symbolem opravdového muže, svádějícího věčný zápas se severskou přírodou, mořem a se sebou samým. Prošel řadou povolání, vynikal houževnatostí a až nadlidskou energií. Ač se velmi aktivně zapojil do socialistického hnutí (podílel se na dělnických stávkách a demonstracích), byl vždy individualistou přesvědčeným o své výjimečnosti (sám o sobě hovořil jako o „vlkovi“, svůj oblíbený ranč nazval *Vlkův dům*). Nevyhýbal se popularitě – rád kolem sebe šířil různé legendy, využíval všech příležitostí, které mu sláva a z ní plynoucí peníze poskytovaly. V posledním období svého nedlouhého života zabředl do vážných problémů, které nakonec řešil dobrovolnou smrtí.

Asi nejdůležitější inspirací se pro Londona stala Aljaška. Jako mladý muž tam prožil vrchol zlaté horečky, literárně zpracované zážitky ho pak proslavily po celém světě. Drsné aljašské přírodě a lidem, kteří s ní spojili svůj život, zůstal ve svých prózách věrný už natrvalo.

Rozdělat oheň

Den byl po rozbřesku studený a šedý, neobyčejně studený a šedý, když muž odbočil z hlavní yukonské cesty a vylezl na vysoký zemitý břeh, kde nezřetelná a málo používaná stezka vedla na východ krajem bohatě zalesněným jedlemi. Břeh byl strmý, a on se nahoře zastavil, aby si vydechl, a sám před sebou tento čin omluvil tím, že se podíval na hodinky. Bylo devět hodin. Slunce, ani jeho náznak, nebylo vidět, třebaže na obloze nebylo mráčku. Byl jasný den, a přesto jako by na všem ležela jakási nehmatná příkryvka, jemné šero, které měnilo den v temnotu, způsobenou nepřítomností slunce. To však muže nezneklidňovalo. Byl zvyklý na to, že slunce není vidět. Naposledy viděl slunce před mnoha dny a věděl, že uplynou další, než přívětivá koule, směřující k jihu, vykoukne nad obzor a hned se zase zrakům schová.

Muž pohlédl zpátky na cestu, po níž přišel. Yukon se táhl široký míli a schovaný pod třemi stopami ledu. Na tomto ledu leželo stejně mnoho stop sněhu. Byl všechny čistě bílý, zlehka se vlnil všude tam, kde se vytvořily přimrzlé ledové zátarasy. K severu i k jihu, kam až oko dohlédlo, bylo všechno nerušeně bílé, kromě tmavé vlasové čáry točící se a zahýbající od jedlemi porostlého ostrova k jihu, a pak se zase otáčející a zahýbající k severu, kde mizela za jiným jedlemi pokrytým ostrovem. Tato tmavá vlasová čára byla cesta. (...)

Když se otočil, aby pokračoval v chůzi, na zkoušku si odplivl. Ozvalo se ostré, výbušné zapraskání, které ho překvapilo. Plivl znovu. A znovu slina ve vzduchu zapraskala, než dopadla do sněhu. Věděl, že při padesáti pod nulou slina na sněhu zapraská, ale tato slina zapraskala ve vzduchu. Nepochybně byla větší zima než padesát pod nulou – o kolik větší, to nevěděl. Na teplotě však nezáleželo. Měl namířeno ke starému kutišti na levém rameni Hendersonova potoka, kde už čekali chlapi. Přišli přes rozvodí z oblasti Indiánského potoka, kdežto on jde oklikou, aby se podíval na možnost, jak dostat na jaře klády z ostrovů na Yukonu. Dorazí do tábora kolem šesté hodiny; už po setmění, pravda, ale chlapi tam budou, oheň bude hořet a horká